

[Lembourn.]

lagde vægt på, er, at det vil fremkalde den dårlige smag, at det vil sænke kvalitetsniveauet. Det er ikke bevist i de lande i Europa, hvor man har konkurrerende sendere, at dette er sket. Tværtimod gælder det for England, som jeg også har haft lejlighed til at følge selv, for nyhedsformidlingen og for underholdningsudsendelserne, at oprettelsen af ITV førte til en kvalitetsforbedring i BBC, som så smittede tilbage igen, således at kvaliteten som helhed steg. I virkeligheden er det jo en mærkelig tankegang, at hver gang man overlader til befolkningen at få indflydelse på, hvad der skal ske, medfører det automatisk et smagsfald. Ja men er det rigtigt? Min fornemmelse er ikke, at den danske befolkning ikke har smagsfornemmelse. Det, der er sket inden for teaterverdenen de sidste ti år med en fantastisk stigning i antallet af teatergængere, som er en meget lykkelig ting, viser gang på gang, at det netop er de bedste teaterforestillinger, der trækker det største publikum. Der er altså ikke nogen grund til at sparke til befolkningen og tro, at man er nødt til at ansætte nogle smagsekspertter, som skal afgøre, hvad der er godt og dårligt. Befolkningen kan udmærket godt selv finde ud af det, og jeg frygter ikke at overlade til befolkningen et valg af udsendelser.

Det tredje argument er, at det koster penge, og det er rigtigt: det gør det. Men dér kan man jo så sige: all right, jeg har den opfattelse, at kulturinvesteringer er vigtigere end adskillige af de mange andre investeringer, vi foretager i dette samfund. Vore kulturinvesteringer er latterligt små i forhold til statsbudgettet, og der bør efter min mening omprioriteres; der er andre investeringer, som godt kunne komme lavere ned i rækken, mod at der ofredes noget mere på kulturinvesteringerne.

Selve finansieringen. Dér har vi jo meget forskellige opfattelser, og enhver ved, at det konservative folkeparti mener, at reklamefinansieringen ville være vejen, men jeg er klar over, at det kan der ikke skabes noget politisk flertal for i folketinget, så det kan ikke gennemføres. Derfor er der ingen grund til at diskutere det mere, men det er altså vores principielle holdning.

Jeg vil gerne her sige, at det afgørende for os, når vi har været med til at fremsætte

dette forslag, er at få brudt monopollet, at få skabt en uafhængig sender, og så må vi finde os i, at vi ikke kan få det fuldkommen, som vi vil have det. Så må vi give afkald på andre krav, bl.a. reklamefinansieringen, hvis det bliver nødvendigt at gøre det. Det afgørende er at få åbnet muligheden for en konkurrerende sender.

Til venstre vil jeg gerne sige følgende: venstre har jo udsendt et udmærket lille skrift om liberal kulturpolitik, hvori der står, at det vil være omsonst at tale om en egentlig liberal kulturpolitik, så længe Danmarks radios virksomhed er monopoliseret, og at det er en afgørende forudsætning for at gennemføre en liberal politik på det kulturpolitiske område, at monopollet bliver brudt, fordi målet må være at give befolkningen et udbud med valgmuligheder.

Man tilføjer, at der er 3 betingelser: 1) at et alternativt selskab må have en selvstændig ledelse. Heri er jeg ganske enig, og jeg går ud fra, at det er også de øvrige i de fire partier, der har fremsat forslaget. 2) Det skal være uden for Danmarks radios indflydelse. Heri er jeg ganske enig. 3) Økonomien må baseres på licensindtægter. Dette har jeg omtalt, det ved jeg er venstres standpunkt, og jeg ved, at venstre ikke vil være med til reklamefinansiering, men all right, lad os tale om det, det skal ikke være det, som standser os.

Endelig har jeg set, at fru Nathalie Lind har talt om, at der bør være en politisk ledelse. Også det kan vi jo snakke om. Jeg forestiller mig, at det er folketinget, der giver en koncession, fastsætter kvalitetskravene, og at folketinget til enhver tid kan trække denne koncession tilbage, hvis det pågældende selskab, hvordan det nu end bliver indrettet, ikke lever op til det krav, man stiller i folketinget, og dermed har vi jo fået en politisk indflydelse, hvis vi ønsker den. Jeg personlig forestiller mig, at det ville være spændende at have et radioråd, hvori pressen, kulturorganisationerne, oplysningsforbundene, universiteterne og kulturfolk, som er interesseret i radiofoni, var repræsenteret. Altså, hovedsagen er, at vi må skaffe os en uafhængig radio- og tv-sender, og jeg kan ikke se, at der er langt fra mit synspunkt til venstres; der er måske så kort, at vi kan blive enige om det, og dermed er der et flertal i folketinget for det.